

Traverso [tra'ver.so]: η θέση πλοίου κατά την οποία πλέει, καθώς δέχεται τον άνεμο ή το κύμα από τα πλάγια μπροστά. Λοξός, εγκάρσιος. Traverso ή πώς να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Βγαίνουμε από μια δεκαετία που συσσώρευσε ήττες και ήττες μεταμφιεσμένες σε νίκες. Βγαίνουμε σημαίνει προχωράμε. Η έξοδος είναι αναπόφευκτη. Η επιστροφή αδύνατη. Σε μια εποχή που ο χρόνος, το θεμέλιο κάθε εμπειρίας, εμφανίζεται σε στατικά, απομονωμένα κομματάκια. Πρέπει να στρέψουμε το παρελθόν ως την Ιστορία μας ενάντια στο μέλλον ως ενδεχόμενο. Να μετατρέψουμε τα όρια, τα αδιέξοδα, σε θέσεις μάχης.

Traverso, ειπωμένο αλλιώς: ο τρόπος να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

antifatraverso@gmail.com /
antifacommunity.gr

ένας χρόνος είναι αρκετός!

«Κάθε φορά που μου παρουσιάστηκε το χθές,

Του είπα:

Δεν ήταν για σήμερα η συνάντησή, φύγε

Κι έλα αύριο»

*Μαχμούτ Νταρούις,
Κατάσταση Πολιορκίας*

Αυτός ο χρόνος πέρασε από πάνω μας, προσωπικά μιλώντας. Αυτός ο χρόνος πέρασε από πάνω μας, πολιτικά μιλώντας, επίσης. Και δεν έχουμε καμία διάθεση να το κρύψουμε. Ένα χρόνο μετά το Traverso #1, αυτή η «μετρίας φονικότητας επιδημία» συνεχίζει ακόμα να είναι η αφορμή αλλά όχι η αιτία για μια «χωρίς προηγούμενο έκτακτη ανάγκη» που επιδρά σε όλο το φάσμα της ζωής μας.

Μέσα σε ένα χρόνο αντιμετωπίσαμε πειθαρχίες και απαγορεύσεις παρόμοιες με τις οποίες είχαμε δει μόνο σε δυστοπικές cyber-runk ταινίες¹. Ας απαριθμήσουμε κάποιες από αυτές: απαγόρευση κυκλοφορίας από τις 21:00 ή από τις 18:00, υποχρεωτική χρήση μάσκας, αναστολή των συμβάσεων εργασίας μέσω υπουργικών διαταγμάτων, περιορισμός μετακίνησης εκτός νομού ή/και δήμου, αναμονή σε ουρές προκειμένου να αγοράσουμε το οτιδήποτε, δικαιολόγηση κάθε εξόδου με αποστολή sms ή συμπλήρωση έντυπης φόρμας ή ειδικής άδειας από το αφεντικό μας, η κοινωνική αποστασιοποίηση έγινε νόμος του κράτους, υποχρεωτικός εγκλεισμός στο σπίτι για δεκατέσσερις ή δέκα μέρες για όσους/ες τόλμησαν να διαγνωστούν θετικοί/ες στην covid 19 ανεξαρτήτως του αν νοσοούν ή όχι και άλλα πολλά. Δεν είμαστε σίγουροι/ες πως τα θυμόμαστε όλα καθώς ούτε μπορούμε ούτε θέλουμε να τα τηρούμε.

Μέσα σε ένα χρόνο παρακολουθήσαμε επίσης μια σειρά από θεσμικούς μετασχηματισμούς και μετασχηματισμούς στην παραγωγή, τόσο πολλούς που η καταγραφή τους και μόνο είναι δύσκολη. Θα παραθέσουμε κάποιους από αυτούς: η ευθύνη για τις φυλακές πέρασε στο «Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη», τα δημόσια νοσοκομεία έγιναν στην πράξη νοσοκομεία μόνο μίας νόσου, τα κέντρα κράτησης μεταναστών/τριών, ακόμα κι αυτά που ήταν ανοιχτά, έγιναν κλειστά, κάποιιο κλάδοι της παραγωγής (π.χ., εστίαση, κέντρα αισθητικής, λιανικό εμπόριο ρούχων) έμειναν τελείως κλειστοί, ενώ οι υπόλοιποι αφέθηκαν να λειτουργούν κανονικά ή σχεδόν κανονικά - αναγκαία και λιγότερο αναγκαία εργασία-, η κίνηση εντός και εκτός του ελληνικού κράτους - ειδικά από τα χερσαία σύνορα- υπέστη αυστηρό έλεγχο, οι ελληνικές εξαγωγές στράφηκαν προς την Ε.Ε, οι καταθέσεις στις τράπεζες αυξήθηκαν, η μαύρη οικονομία και οι δουλειές της μαφίας αυξήθηκαν, επίσης², ο στρατός, η αστυνομία και οι τεχνοκράτες της υγείας μετατράπηκαν σε εγγυητές της υγείας του λαού. Ένα χρόνο μετά, λοιπόν, και είμαστε απόλυτα σίγουροι/ες πως αν θέλουμε

editorial

να σταματήσουμε να μένουμε με το «στόμα ανοικτό» μπροστά στο μέλλον που μας ετοιμάζουν τα αφεντικά μας, πρέπει να μάθουμε να αντιστοιχίζουμε τη δεύτερη λίστα στην πρώτη. Να δούμε στην δεύτερη τις αιτίες και στη πρώτη τα αποτελέσματα. Να καταλάβουμε πως, όσα ζήσαμε μέσα σε αυτό το χρόνο, δεν είναι αντίδραση του κεφαλαίου απέναντι σε έναν ιό που δεν μπορεί να ελέγξει. Αντίθετα, είναι εμπρόθετη στρατηγική των αφεντικών και των κρατών απέναντι στην εργατική τάξη.

«Βρίσκουμε χρόνο για διασκέδαση:
Παίζουμε τάβλι, γυρίζουμε και πηγαίνουμε
στη δουλειά, ξεφυλλίζουμε τα νέα μας
στις εφημερίδες της πληγωμένης χθεςινής,
Και διαβάζουμε τη στήλη με τα άστρα:
Το 2021, η κάμερα θα χαμογελάσει
Στους γεννημένους στο ζώδιο της πολιορκίας»

Αν κάποιος/α κοιτάζει απλά την τηλεόραση ή διαβάζει τις εφημερίδες θα πιστέψει πως όλα τα παραπάνω συμβαίνουν ομαλά. Η εργατική τάξη έχει πάει στον παράδεισο και όλοι/ες περιμένουν κλεισμένοι/ες σε καταφύγια τις μέρες να περάσουν. Δεν είναι έτσι. Κάτω από τον «αστερισμό της πολιορκίας» γεννιούνται ξανά, από τα υπόγεια και τα πάρκα, πάνω σε μηχανάκια και κάτω από βαριές κούτες, παρκαρισμένες σε επιδόματα και εν αναμονή σερβιτόροι σε κάποιο νησί, οι φυλές της μητρόπολης. Όλοι/ες αυτοί/ες που δεν περιμένουν να «ανοίξουν τα μαγαζιά», δεν περιμένουν την «κανονικότητα» να επιστρέψει αλλά φτιάχνουν μακριά από τα βλέμμα των αφεντικών μια αυτόνομη και ανταγωνιστική καθημερινότητα. Όποιος/α κοιτάζει τις εφημερίδες ή ακούει τους αριστερούς θα σκεφτεί πως πρόκειται για «βαλβίδες εκτόνωσης». Όποιος/α, όμως, ζει μέσα στις προλεταριακές κοινότητες της πόλης μπορεί να καταλάβει πως το «να παραβιάζεις την απαγόρευση για να δεις τους φίλους/ες του», πως το «να εμπιστεύεσαι τους συναδέλφους/σες και να κατεβάζετε τις μάσκες στη δουλειά», πως το «να

πλαστογραφείς ένα χαρτί γιατρού για να αλλάξεις πόλη» και εκατοντάδες άλλες τέτοιες συμπεριφορές και χειρονομίες έχουν ξεκινήσει να ενώνουν με νέους δεσμούς τους εργατές/τριες. Κι αυτοί οι δεσμοί άλλοτε υπομένουν αόρατοι και άλλοτε ξεσπούν βίαια. Ξεσπούν αλλά δεν εκτονώνονται.

Ζούμε και περιγράφουμε μια ρήξη. Μια ρήξη ανάμεσα σε όσα σχεδιάζουν τα κράτη και σε όσα ζουν και σκέφτονται οι εργάτες/τριες. Η ρήξη αυτή ορίζει ένα καθήκον. Πάνω της έχουν πέσει- κυριολεκτικά- όλες οι δυνάμεις του «γερασμένου κόσμου». Συριζαίοι που μιλάνε για «χούλιγκανς» που συγκρούονται και για «διαδηλώσεις που με κυβέρνηση Σύριζα δεν θα γίνονταν». Μαγαζάτορες που δείχνουν ως εκθρό το λοκντάουν γιατί απλά θέλουν να ανοίξουν τα μαγαζιά τους. Αριστεροί που θέλουν να μετασχηματίσουν την ταξική οργή σε «δικαιωματική φλυαρία» και να προσανατολίσουν τους αγώνες προς «την υγεία του λαού». Κι όλα τα παραπάνω υπό την ηχώ του «Κεραμέως παραιτήσου», «Μενδώνη παραιτήσου», «Χρυσοχοϊδη παραιτήσου» που μας δείχνει τον δρόμο προς τις κάλπες.

Η ρήξη ανάμεσα στους εργατές/τριες και το κράτος πρέπει να παραμείνει ανοικτή. Αυτό είναι το καθήκον. Και είναι καθήκον για όλους/ες μας που έχουμε βιώσει τη χαρά της απειθαρχίας και δεν ανεχόμαστε άλλο τη συναίνεση στις προσταγές των αφεντικών. Είναι καθήκον, για όλους/ες εμάς που επιμείναμε να συναντιόμαστε, να συζητάμε και να δρούμε παρά τις απαγορεύσεις- για όλους/ες εμάς που δεν μετατρέψαμε την πολιτική μας ζωή σε reactions στα social media και δεν μεταφέραμε τη δράση στη ψηφιακή σφαίρα, να μένουμε σταθεροί/ες στις κοινότητες μας και να πάρουμε αυτή την απόφαση συνειδητά.

Είναι ταξικός πόλεμος, δεν είναι αντιπολίτευση. Η ρήξη πρέπει να γίνει πολιτική. Η ρήξη πρέπει να γίνει οργανωμένη. Κι αυτό θα επιχειρήσουμε να κάνουμε το επόμενο διάστημα...

1. Οι παλαιστίνοι/ες προλεταριοί/ες, όπως και χιλιάδες πληβείοί/ες και οι εργάτες/τριες έχουν αντιμετωπίσει και αντιμετωπίζουν τέτοια και χειρότερα.
2. Βλ. αύξηση της κατανάλωσης διάφορων ουσιών, αύξηση του κύκλου εργασίας των κατασκευαστικών εταιρειών και κάθε είδους εταιρείας logistics.